

Una bomba al carrer Guimerà

Des que no hi visc, em surten uns articles sobre Manresa inevitablement retrospectius, revisionistes fins i tot. Què hi farem, és el que em ve al cap quan penso amb la (encara) meva ciutat. El 4 de novembre de 1989, ara farà 35 anys, un servidor treballava a Correus. M'hi posava a les set del matí i el primer que feia era acompanyar el Jaume, pagès del Guix subcontractat, a l'estació de la Renfe amb el seu Dyane 6 furgoneta. Un cop allà havíem d'esperar el tren de Lleida i recollir les saques de cartes. La seva feina era transportar-les i la meva signar els papers corresponents. Com que el tren sempre anava tard o molt tard, l'estona la matàvem a la cantina de l'estació bevent tallats de torrefacte i barreges de conyac i cassalla, molt popular entre els ferroviaris de l'època.

Aquell dia, però, a la conversa futbolística de cada matí s'hi va colar un comentari diferent. Algú va dir que els de Terra Lliure havien posat una bomba al carrer Guimerà. Hòstia! Només podia ser un lloc: el centre Alimara. Però, Terra Lliure? A manca d'internet, la ràdio va confirmar que efectivament algú havia col·locat un artefacte explosiu en aquell pis que l'MDT (Moviment de Defensa de la Terra) i els CSPC (Comitès de Solidaritat amb els Patriotes Catalans) compartien amb el MOC (Moviment d'Objectors de Consciència), la Coordinadora Unitat per la Pau i el Comitè de Solidaritat amb Nicaragua. Com que feia mig any el local nacional de l'MDT a Barcelona havia rebut un atac molt similar, no va costar gaire deduir que l'objectiu concret d'aquella bomba érem els independentistes i que els autors havien de ser els mateixos: Milícia catalana, grup vinculat a l'extrema dreta espanyolista i ultracatòlica que s'identificava amb la creu de Malta.

Algú va dir que els de Terra Lliure havien posat una bomba al carrer Guimerà. Hòstia! Només podia ser un lloc: el centre Alimara. Però, Terra Lliure?

Tot i així, l'endemà alguns mitjans de comunicació (*El País*, evidentment) insistien en la tesi de l'enfrontament intern a l'independentisme com a causa possible de l'atemptat. La rivalitat entre els dos MDT -el del PSAN i el d'IPC- era ben real, i s'havia arribat a les mans més d'una vegada, però entre això i un enfrontament armat hi anava una frontera que, per sort, ningú no es va plantejar travessar.

Aquella mateixa tarda ens vam reunir a casa del Toni. Estàvem espantats, però no prou per no convocar una manifestació de rebuig a l'atemptat i d'afirmació independentista per a l'endemà mateix. Devíem ser un centenar de persones, amb una mitjana d'edat inferior als vint anys i majoritàriament identificats amb plantejaments diguem-ne radicals. De l'espectre polític institucional només hi recordo el Nasi Perramon. La manifestació es va acabar a la comissaria de la Policia Nacional, on vam voler entregar una carta per denunciar la complicitat dels aparells de l'estat amb l'ultra dreta violenta (el record dels GAL era encara molt recent). La resposta va ser una contundent càrrega amb porres i escuts que ens va deixar a tots parats, però cames ajudeu-me.

Suposem que la policia espanyola (aleshores els Mossos encara no estaven desplegats) devia obrir alguna mena d'investigació, però curiosament a nosaltres, les víctimes, ningú no ens va trucar per prendre'ns declaració o recopilar informació. Val a dir que tampoc nosaltres vam saber posar-nos a la pell dels veïns de dalt, una noia i el seu fill, que a causa dels danys estructurals a l'edifici van haver de canviar de pis. L'alcalde Sanclimens sí que va reunir-se amb els afectats per

expressar-los una solidaritat més formal que efectiva.

Sigui com sigui, d'aquell ensurt en va sortir l'Ateneu Popular La Seca, però aquesta, certament, és una altra història; o un altre capítol de la mateixa història.